

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

94. powtarza, że nowa polityka energetyczna musi wspierać długoterminowy cel redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE o 80-95 % do roku 2050;

95. w tym zakresie wzywa Komisję do sporządzenia analiz zmierzających do realizacji długofalowych działań, w tym analiz dotyczących podaży i popytu, jak również rzeczywistych czynników ryzyka i kosztów wstrzymania dostaw w porównaniu z możliwościami magazynowania energii, zróżnicowaniem dostaw i kosztami z tym związanymi; analizy winny także uwzględniać długofalowy strategiczny rozwój polityki energetycznej w UE, a nie tylko analizy dotyczące tego, jak UE może uniknąć przerw w dostawach;

96. w perspektywie szczytu w Cancún uważa, że UE powinna przeprowadzić starania na rzecz zawarcia kompleksowego, prawnie wiążącego i ambitnego porozumienia wykazując, że ma ona jednolite stanowisko oraz potwierdzając swoją wiodącą rolę; w tym kontekście zachęca Komisję i państwa członkowskie do ponownego zastanowienia się nad ich wcześniejszymi propozycjami jako częścią międzynarodowej umowy w sprawie celów redukcji emisji CO₂ w celu ułatwienia osiągnięcia długoterminowych celów w bardziej opłacalny sposób;

*

* *

97. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów państw członkowskich.

Przygotowania do konferencji w Cancun w sprawie zmiany klimatu (29 listopada -10 grudnia 2010)

P7_TA(2010)0442

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. Konferencja na temat zmian klimatu w Cancún (COP 16)

(2012/C 99 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz Protokół z Kioto do tej konwencji,
- uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron Protokołu z Kioto (COP/MOP5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając szesnastą konferencję stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz szóstą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron w sprawie Protokołu z Kioto (COP/MOP6), które odbędą się w Cancún (Meksyk) w dniach od 29 listopada do 10 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji COM(2010)0265 przedstawiający analizę możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocenę ryzyka ucieczki emisji, a także komunikat Komisji COM(2010)0086 w sprawie międzynarodowej polityki przeciwdziałania zmianom klimatu po konferencji w Kopenhadze: natychmiastowe kroki, aby ożywić globalne działania w zakresie zmian klimatu,

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 20 grudnia 2005 r. wydane przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich – zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji – w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, w szczególności jego pkt 22, 38, 75, 76 oraz 105 ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową z myślą o likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zmian klimatu, a w szczególności rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁴⁾ oraz rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając pytanie ustne ... skierowane przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 115 Regulaminu oraz uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że dowody naukowe jednoznacznie potwierdzają zmiany klimatu oraz ich skutki i aby sprostac temu światowemu wyzwaniu należy podjac szybkie, skoordynowane i ambitne dzialania na szczeblu międzynarodowym,
 - B. mając na uwadze, że kraje rozwijające się przyczyniły się do zmian klimatu w najmniejszym stopniu, a ponoszą ich najpoważniejsze konsekwencje; mając również na uwadze, że zmiany klimatu stanowią zagrożenie dla międzynarodowych inwestycji służących ograniczeniu ubóstwa, zagrażając tym samym realizacji milenijnych celów rozwoju,
 - C. mając na uwadze, że po rozczarowujących wynikach konferencji kopenhaskiej poświęconej zmianom klimatu konieczne jest przywrócenie zaufania do międzynarodowych negocjacji w sprawie zmian klimatu,
 - D. mając na uwadze, że kraje rozwinięte, rozwijające się oraz kraje o gospodarkach wschodzących, odpowiedzialne za ponad 80 % światowych emisji gazów cieplarnianych, poczyniły zobowiązania/obietnice w zakresie ograniczenia emisji w ramach porozumienia kopenhaskiego,
 - E. mając na uwadze, że te zobowiązania/obietnice nie wystarczą, aby osiągnąć ogólny cel ograniczenia średniego rocznego wzrostu temperatury powierzchni ziemi w skali światowej do 2 °C (tzw. „cel 2 °C”),
 - F. mając na uwadze, że obietnice te nie zostały poczynione w ramach systemu, który obejmuje jakiegokolwiek prawne środki służące egzekwowaniu zgodności czy też wystarczającego „pomiaru”, wystarczającej „sprawozdawczości lub weryfikacji”,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0174.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0042.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0019.

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

- G. mając na uwadze, że niezrealizowanie założonego celu 2 °C pociągnie za sobą ogromne koszty środowiskowe i gospodarcze; mając na uwadze, że między innymi nawet 40 % gatunków będzie zagrożonych wyginięciem, miliony ludzi zostanie wysiedlonych z powodu podnoszącego się poziomu mórz i częstszych ekstremalnych zjawisk pogodowych, zmniejszą się plony, wzrosną ceny żywności, a produkcja gospodarcza na świecie zmniejszy się o co najmniej 3 %,
- H. mając na uwadze, że w oficjalnym sprawozdaniu ⁽¹⁾ oczyszczono Międzyrządowy Panel ds. Zmian Klimatu (IPPC) z błędów, które podważyłyby główny wniosek zawarty w sprawozdaniu z 2007 r. na temat możliwych przyszłych regionalnych skutków zmian klimatu,
- I. mając na uwadze, że Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) szacuje, iż 20 % emisji gazów cieplarnianych jest spowodowanych wylesianiem i innymi formami zmiany sposobu użytkowania gruntów,
- J. mając na uwadze, że jednym z głównych celów UE powinno być wyjaśnienie, iż konieczna jest globalna transformacja w zakresie technologii i współpracy technologicznej, aby przyspieszyć tempo innowacji oraz zwiększyć skalę demonstracji i wprowadzania technologii, dzięki czemu wszystkie kraje będą miały dostęp do przystępnych cenowo technologii trwałego rozwoju, które umożliwią również wyższy standard życia większej części ludności świata,
- K. mając na uwadze znaczenie, jakie międzynarodowi partnerzy UE w dziedzinie klimatu przywiązują do wydajności energetycznej, trudności w ustanowieniu międzynarodowych celów dotyczących emisji oraz korzyści gospodarczych wynikających z celów w zakresie wydajności energetycznej,

Ogólny cel COP16 oraz stanowisko UE

1. wzywa szefów państw i rządów na całym świecie do wykazania się w trakcie negocjacji prawdziwym przywództwem i wolą polityczną oraz do nadania tej kwestii najwyższego priorytetu; wyraża ubolewanie, że w przygotowaniach do konferencji w Cancùn nie udało się jak dotąd osiągnąć większych postępów;
2. podkreśla, że w Cancùn należy uzgodnić merytoryczne działania, celem utworzenia drogi do zawarcia kompleksowego międzynarodowego porozumienia w Republice Południowej Afryki w 2011 r. dotyczącego okresu po 2012 r., które powinno być zgodne z najnowszymi odkryciami nauki z celem 2 °C;
3. wzywa Unię Europejską, aby ponownie przejęła wiodącą rolę w negocjacjach w sprawie klimatu oraz aby aktywnie przyczyniła się do nadania bardziej konstruktywnego i przejrzystego charakteru konferencji klimatycznej w Cancùn; w związku z tym zdecydowanie wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozstrzygnięcia rozbieżności dotyczących działalności w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) oraz jednostek emisji (AAU), do przemawiania jednym głosem oraz do wykazania wysokiego poziomu ambicji podczas negocjowania COP 16 i do poprawy ich wewnętrznej procedury podejmowania decyzji, tak aby były w stanie szybciej reagować na rozwój sytuacji w trakcie negocjacji, działać bardziej strategicznie i być bardziej aktywne w stosunku do krajów trzecich;
4. podkreśla znaczenie przejrzystego procesu podejmowania decyzji i przekazywania informacji na temat stanu negocjacji, zwłaszcza w końcowych godzinach odbywającej się na wysokim szczeblu części konferencji COP 16, i wzywa Unię Europejską, aby pozostawiła swemu głównemu negocjatorowi pewną elastyczność w zakresie reagowania na rozwój wypadków;
5. wzywa publicznie i jednoznacznie Unię Europejską, aby potwierdziła swoje silne zaangażowanie w Protokół z Kioto oraz aby – udzielając aktywnego i konstruktywnego wsparcia – zgodziła się na kontynuację prac zarówno grupy roboczej ad hoc ds. dalszych zobowiązań stron wymienionych w załączniku I w ramach protokołu z Kioto (AWG-KP), jak i grupy roboczej ad hoc ds. długoterminowej współpracy w ramach Konwencji (AWG-LCA) z włączeniem wytycznych politycznych zawartych w porozumieniu kopenhaskim; apeluje zatem do Unii Europejskiej, aby otwarcie oświadczyła przed konferencją w Cancùn, że jest gotowa do kontynuowania drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w Protokole z Kioto (lata 2013-2020) poprzez realizację odpowiadającego temu okresowi celu, uznając, że aby umożliwić międzynarodowe porozumienie na okres po roku 2012, które osiągnęłoby cel 2 °C, niezbędne jest osiągnięcie podobnych postępów w obydwu obszarach negocjacji;

⁽¹⁾ Sprawozdanie to sporządziła holenderska agencja Netherlands Environmental Assessment Agency.

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

6. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zdefiniowania i stosowania zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu”; opowiada się zatem za włączeniem „klauzuli sprawiedliwości” do przyszłych międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu; podkreśla, że największą niesprawiedliwością byłoby, gdyby zmiany klimatu nie udało się ograniczyć, ponieważ ucierpieliby na tym zwłaszcza biedni ludzie w ubogich krajach;

7. jako że zmiana klimatu ma odmienny wpływ na kraje rozwijające się, proponuje, by działania i finansowanie w dziedzinie klimatu zostały w pierwszej kolejności ukierunkowane na kraje najbardziej narażone na skutki zmiany klimatu, które nie są w stanie im podolać;

8. z jednej strony podkreślając niezwykle pilność negocjacji w sprawie klimatu, podkreśla znaczenie powzięcia w Cancun merytorycznych decyzji dotyczących finansowania (skala, źródła i zarządzanie), zwłaszcza poziomu stosowania zasady dodatkowości w odniesieniu do finansowania adaptacji, leśnictwa, efektywnego wykorzystywania zasobów, transferu technologii (przy poszanowaniu obowiązujących zasad dotyczących praw własności intelektualnej) i monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji oraz znaczenia zapewnienia pełnej przejrzystości i dużego zaangażowania politycznego przy realizacji szybkiego uruchamiania środków finansowych;

9. w kwestii obszaru negocjacji Protokołu z Kioto podkreśla znaczenie osiągnięcia porozumienia w sprawie zasad użytkowania gruntów, zmiany sposobu użytkowania gruntów i leśnictwa, elastycznego mechanizmu i objęcia protokołem nowych sektorów i nowych gazów;

10. biorąc pod uwagę, że jednostki AAU oraz użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo mogą wpłynąć na wiarygodność protokołu z Kioto w zakresie ochrony środowiska, jeżeli kwestie te nie zostaną należycie uwzględnione, wzywa pozostałe strony do zbadania możliwych alternatyw;

11. domaga się, aby porozumienie zawarte w Cancun opierało się na solidnych zasadach dotyczących użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), które zwiększają ambicje sygnatariuszy załącznika I, są przygotowane z myślą o redukcji emisji pochodzących z gospodarki leśnej i użytkowania gruntów, a także wymagają, aby sygnatariusze załącznika I rozliczali się każdorazowo ze wzrostu emisji z LULUCF i dotrzymywali aktualnych zobowiązań stron do ochrony i ulepszania biotopów obniżających zawartość gazów cieplarnianych oraz rezerwuarów tych gazów;

12. uważa, że przyszłe działania UE w zakresie „dyplomacji na rzecz klimatu” powinny koncentrować się na dużym zaangażowaniu politycznym na rzecz państw trzecich, polityce mającej na celu budowanie skutecznych mechanizmów współpracy międzynarodowej w sprawie zmian klimatu zarówno wewnątrz, jak i poza UNFCCC i na współpracy z krajami trzecimi w zakresie klimatu celem udzielenia praktycznego wsparcia na rzecz rozwoju na całym świecie, opartego na technologiach niskoemisyjnych i odpornego na zmiany klimatu;

13. podkreśla, że ochrona różnorodności biologicznej oraz stosowanie podejścia ekosystemowego stanowią najbardziej skuteczną i tanią strategię łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do niej; podtrzymuje swoje stanowisko, że środki na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i dostosowania się do niej nie mogą mieć wyłącznie technicznego charakteru;

Zobowiązania do ograniczenia emisji

14. przypomina, że – według dowodów naukowych przedstawionych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) – osiągnięcie celu 2 °C wymaga, by globalne emisje gazów cieplarnianych osiągnęły najwyższe wartości nie później niż do 2015 roku, a następnie do roku 2050 zostały zmniejszone o co najmniej 50 % w porównaniu z poziomami z 1990 roku i nadal malały;

15. wzywa wszystkich partnerów międzynarodowych, w tym Stany Zjednoczone i Chiny, do powzięcia bardziej ambitnych zobowiązań w zakresie ograniczenia emisji w oparciu o zasadę „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności”, w celu zapewnienia zgodności z celem 2 °C;

16. w interesie przyszłego wzrostu gospodarczego Unii Europejskiej przypomina o konieczności przyjęcia celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej o 30 % do 2020 r. w porównaniu z poziomem z 1990 r.;

17. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji i jej badania dotyczące środków niezbędnych do osiągnięcia celu na poziomie 30 %; popiera koncepcję wyrażoną w komunikacie, zgodnie z którą niezależnie od wyniku międzynarodowych negocjacji we własnym interesie UE leży dążenie do celu klimatycznego przekraczającego poziom 20 %, ponieważ jednocześnie sprzyja to ekologicznym miejscom pracy, wzrostowi gospodarczemu i bezpieczeństwu;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

18. przypomina, że z powodu wywołanego recesją zmniejszenia się emisji roczny koszt osiągnięcia do roku 2020 założonego celu redukcji o 20 % spadł o jedną trzecią, z 70 do 48 miliardów EUR, a jak się szacuje obecnie, koszt redukcji o 30 % wyniesie o 11 mld EUR więcej niż pierwotnie zakładanej redukcji o 20 %, co stanowi nadwyżkę w wysokości poniżej 0,1 % wartości gospodarki UE;

19. uznaje, że osiągnięcie celu 2 °C jest możliwe tylko wtedy, gdy również krajom rozwijającym się, w szczególności bardziej zaawansowanym wśród nich, uda się wspólnie w znaczącym stopniu i w wymierny sposób ograniczyć do 2020 r. obecnie przewidywane tempo wzrostu emisji do poziomu o 15 do 30 % niższego niż poziom obecnie przewidywany i że wymagać to będzie wsparcia ze strony krajów rozwiniętych w zakresie tworzenia potencjału finansowego, technicznego i technologicznego; przyznaje, że aby cele w zakresie zmniejszenia maksymalnego wzrostu temperatury były osiągalne, konieczny będzie większy poziom wsparcia;

20. podkreśla, że następstwa zmiany klimatu najbardziej niekorzystnie wpłyną na narody rozwijające się i dlatego w ich żywotnym interesie leży przyczynienie się do pomyślnego zawarcia porozumienia międzynarodowego; z zadowoleniem przyjmuje bardzo ambitne zobowiązanie niektórych państw rozwijających się, takich jak Kostaryka i Malediwy, oraz niektórych państw wschodzących, takich jak Meksyk i Brazylia, i wyraża ubolewanie nad faktem, że pozostałe kraje wschodzące nie poszły jeszcze za ich przykładem;

21. zwraca uwagę, że ze względu na fakt, iż 75 % emisji dwutlenku węgla pochodzi z obszarów miejskich, walka ze zmianami klimatu dotyczy w pierwszej kolejności miast; w związku z tym pochwała przedsięwzięcie podjęte przez europejskie miasta, które podpisały Porozumienie Burmistrzów; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie tych miast do walki ze zmianą klimatu; uznaje wysiłki podejmowane w wielu miastach europejskich w zakresie transportu i mobilności; podkreśla potrzebę dalszego podążania w tym samym kierunku w poszukiwaniu bardziej przyjaznych dla środowiska alternatyw, które przyczynią się do poprawy jakości życia obywateli, zapewniając wymaganą koordynację wysiłków na lokalnym, regionalnym, krajowym, europejskim i światowym szczeblu zarządzania;

Finansowanie

22. przypomina, że kraje rozwinięte zobowiązały się w porozumieniu kopenhaskim do zapewnienia nowych, dodatkowych środków finansowych w wysokości co najmniej 30 mld USD w latach 2010-2012 i 100 mld USD rocznie do 2020 r., przeznaczonych szczególnie dla krajów najsłabszych i krajów najslabiej rozwiniętych; zachęca Unię Europejską, aby ułatwiła ustanowienie ekofunduszu klimatycznego dostarczającego 100 miliardów USD rocznie począwszy od 2020 r.;

23. uważa, że zbiorowy wkład UE w działania łagodzące i realizację potrzeb dostosowawczych krajów rozwijających się powinien być wkładem dodatkowym i nie powinien być niższy niż 30 mld EUR rocznie do 2020 r., która to kwota może zwiększać się wraz ze zdobywaniem wiedzy na temat intensywności zmian klimatu oraz skali związanych z nimi kosztów;

24. uważa, że punktualna realizacja szybkiego uruchomienia środków finansowych jest kluczowym czynnikiem w tworzeniu atmosfery zaufania przed konferencją w Cancun i w jej trakcie; podkreśla potrzebę otrzymania obiecanej przez UE i jej państwa członkowskie kwoty 7,2 mld EUR celem utworzenia nowych, dodatkowych środków na oficjalną pomoc rozwojową, które należy w wyważony sposób przydzielić na działania dostosowawcze i łagodzące, oraz wzywa Unię Europejską, której działania będzie koordynować DG ds. działań w dziedzinie klimatu w Komisji Europejskiej, do zapewnienia całkowitej przejrzystości przy przedkładaniu skoordynowanych sprawozdań z realizacji, które zostaną sporządzone w Cancun, a następnie będą sporządzane corocznie;

25. podkreśla, że monitorowanie, sprawozdawczość i kontrola finansowania muszą obejmować sprawiedliwy i wspólny wskaźnik odniesienia, w stosunku do którego wkłady będą księgowane jako nowe i dodatkowe; zaleca, aby za wskaźnik odniesienia przyjąć długotrwałe zobowiązanie do przeznaczania 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) lub inne właściwe cele krajowe, jeżeli są one wyższe;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wywiązywały się ze zobowiązań i zagwarantowały, że środki na dostosowanie i łagodzenie będą środkami dodatkowymi w stosunku do docelowego poziomu ODA, wynoszącego 0,7 %, oraz by określiły, jaka część zobowiązań będzie pochodziła ze środków publicznych; podkreśla ponadto, że aby wnieść wkład w realizację tego celu, potrzebna jest mobilizacja zarówno krajowych, jak i międzynarodowych środków z wszelkich możliwych źródeł;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

27. podkreśla, że w zakresie finansowania działań na rzecz łagodzenia zmian klimatu i dostosowywania się do nich za pomocą nowych mechanizmów powinny być przestrzegane i realizowane ustalone zasady w zakresie polityki rozwoju, takie jak zasada dobrego zarządzania i demokratycznego udziału w procesie podejmowania decyzji; podkreśla ponadto, że kraje korzystające z finansowania powinny udowodnić, że pieniądze są wydawane na zgłoszone i zatwierdzone projekty;

28. przypomina, że aby ulepszyć przekazywanie środków finansowych i inwestycji, negocjatorzy COP16 powinni uwzględnić odpowiedzialność poszczególnych krajów, skuteczność wykorzystania środków oraz maksymalizację skutków, zapewniając jednocześnie finansowanie najsłabszych krajów i społeczności;

Monitorowanie, sprawozdawczość i kontrola

29. z zadowoleniem przyjmuje postanowienia zawarte w porozumieniu kopenhaskim dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i kontroli oraz konsultacji i badań międzynarodowych i wzywa Unię Europejską do współpracy ze wszystkimi stronami w celu opracowania wytycznych służących do wykonania tych postanowień celem ich przyjęcia w Cancun;

30. przyznaje, że w ocenie pozornego sukcesu Unii Europejskiej w zmniejszaniu emisji CO₂ nie wzięto należycie pod uwagę przenoszenia produkcji przemysłowej poza jej granice; zauważa, że rzeczywiste zmniejszenie emisji CO₂ wynikające ze zużycia energii może być znacznie mniejsze niż ogłaszane obecnie liczby i uważa, że należy wziąć pod uwagę tę różnicę zarówno przy opracowywaniu przyszłej polityki unijnej, jak i w ramach międzynarodowych negocjacji;

Współpraca z krajami rozwijającymi się i działania dostosowawcze

31. podkreśla historyczną odpowiedzialność krajów rozwiniętych za nieodwracalne zmiany klimatu i przypomina o zobowiązaniu do pomocy krajom rozwijającym się i najsłabiej rozwiniętym w dostosowywaniu się do tych zmian, również poprzez udzielanie wsparcia finansowego w ramach krajowych przystosowawczych programów działań (NAPA), które są istotnymi narzędziami wspomagającymi dostosowanie się do zmian klimatu i przyczyniają się do zwiększenia poczucia odpowiedzialności za ten proces;

32. uznaje znaczenie, jakie ma proaktywne dostosowanie do nieuniknionych zmian klimatu, zwłaszcza w najbardziej dotkniętych zmianami klimatu regionach świata, w szczególności aby chronić najsłabsze grupy ludności, i w związku z tym wzywa do zawarcia w Cancun umowy zawierającej wyraźne polityczne i finansowe zobowiązania do niesienia pomocy krajom rozwijającym się w tworzeniu potencjału;

33. z zadowoleniem przyjmuje podjętą w Kopenhadze decyzję o utworzeniu „mechanizmu technologicznego”; wzywa UE i państwa członkowskie do wzmocnienia istniejących umów partnerskich w zakresie klimatu z krajami rozwijającymi się oraz do zawierania nowych umów partnerskich, jeżeli obecnie one nie istnieją, zapewniając zwiększone wsparcie finansowe na rzecz rozwoju i transferu technologii, porozumienia w sprawie ochrony praw własności intelektualnej oraz tworzenia potencjału instytucjonalnego;

34. podkreśla, że perspektywy rozwoju mają kluczowe znaczenie dla wielu państw rozwijających się i państw wschodzących; przyznaje, że ten cel powinien odgrywać większą rolę w negocjacjach i podkreśla zaangażowanie Unii Europejskiej na rzecz wspierania mniej rozwiniętych państw na drodze do osiągnięcia wyższego standardu życia; podkreśla, że można zapewnić wyższy standard życia, wybierając bardziej zrównoważone rozwiązania;

35. podkreśla, że kraje nieobjęte załącznikiem I nie mogą być traktowane jako jedna grupa, ponieważ mają różne możliwości w zakresie inwestowania w działania łagodzące zmiany klimatu i przystosowujące do nich oraz różne możliwości dostosowawcze w kontekście zmian klimatu; podkreśla ponadto, że obecnie niektóre kraje już emitują duże ilości CO₂ i że emisje te rosną w szybkim tempie;

36. podkreśla, że zapewnienie spójnej polityki i włączenie kwestii środowiskowych w programy rozwojowe stanowi sedno skutecznej unijnej strategii łagodzenia skutków zmian klimatu i dostosowania się do nich; podkreśla zwłaszcza konieczność wspierania takich modeli rozwoju, które sprzyjają bardziej zróżnicowanym i zdecentralizowanym gospodarkom; ubolewa jednak nad tym, że UE poczyniła niewielkie postępy w zakresie włączania kwestii środowiskowych do współpracy rozwojowej oraz innych sektorowych obszarów polityki europejskiej;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

37. przypomina, że zarówno zmiana sposobu użytkowania gruntów, jak i rolnictwo są odpowiedzialne za znaczną część emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwijających się; wzywa UE do promowania zrównoważonego rolnictwa, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych, ponieważ przyczynia się ono zarówno do łagodzenia skutków zmian klimatu, jak i likwidacji ubóstwa, umożliwiając lokalnym społecznościom różnicowanie źródeł dochodu;

38. wzywa UE do opowiedzenia się za tym, aby międzynarodowe Forum ds. Kwestii Ludności Rdzennej stało się stroną negocjacji COP16, ponieważ ludność rdzenna jest szczególnie dotknięta zmianami klimatu oraz mechanizmem łagodzenia skutków zmian klimatu i dostosowywania się do nich;

39. podkreśla, że zbiorowe działania dotyczące zmian klimatu potrzebują silnych struktur zarządzania oraz procedur, które ułatwią krajom rozwijającym się wyrażanie ich stanowiska, i w związku z tym wzywa UE, aby przyczyniła się do tworzenia architektury instytucjonalnej cechującej się uniwersalnością, przejrzystością, sprawiedliwością oraz wyważoną reprezentacją krajów rozwiniętych i rozwijających się w odpowiednich organach zarządzających;

REDD i pustynnienie

40. podkreśla, że naturalne biotopy obniżające zawartość gazów cieplarnianych, takie jak lasy, stanowią wydajny środek łagodzenia zmian klimatu ze względu na zdolność do pochłaniania CO₂, i wzywa strony do uznania potrzeby chronienia lasów i rozwinięcia polityki zalesiania, którą należy włączyć do międzynarodowej umowy w sprawie zmian klimatu;

41. uważa, że konieczne jest udzielenie znacznego wsparcia finansowego oraz pomocy technicznej i administracyjnej, aby najpóźniej do 2020 r. zatrzymać całkowity ubytek powierzchni lasów tropikalnych oraz przypomina, że finansowanie ze środków publicznych jest najbardziej realnym narzędziem w takiej perspektywie czasu; wzywa Unię Europejską do działań celem podjęcia w Cancun konkretnych decyzji w sprawie ograniczenia emisji z wylesiania i degradacji (REDD), zawierających konkretne cele;

42. wzywa UE do aktywnego wspierania mechanizmu REDD+, aby lepiej określić przyczyny wylesiania oraz zapewnić faktyczny udział ludności rdzennej i społeczności lokalnych w monitorowaniu i sprawozdawczości; wzywa też UE do zadbania o ujęcie w REDD mechanizmów ochronnych lub kodeksu postępowania gwarantującego przestrzeganie praw ludności żyjącej w lasach oraz skuteczne zatrzymanie procesu utraty lasów;

43. popiera stworzenie mechanizmu służącego ograniczeniu emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów i zwiększeniu naturalnego pochłaniania emisji gazów cieplarnianych, wspierającego ochronę różnorodności biologicznej; popiera też rolę, jaką odgrywa w krajach rozwijających się ochrona lasów, zrównoważona gospodarka leśna i zwiększenie ilości CO₂ magazynowanej w lasach (REDD+);

44. wyraża ubolewanie nad faktem, że finansowanie z programu REDD opiera się na tak szerokiej definicji lasów, że może ona obejmować monokulturowe plantacje gatunków nierdzennych; uważa, że taka definicja może stanowić perwersyjny bodziec do przeznaczania środków na nowe plantacje handlowe zamiast na tak bardzo potrzebujące ochrony stare lasy i lasy pierwotne;

45. dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie do prowadzenia prac w ramach pomocniczego organu do spraw doradztwa naukowego i technicznego a także na forach międzynarodowych w celu ustanowienia nowej, stosowanej przez ONZ definicji lasów opartej na biomie, aby uwzględnić duże zróżnicowanie różnorodności biologicznej i wartości CO₂ w poszczególnych biomach, jednocześnie wyraźnie rozróżniając lasy rdzenne i lasy, w których przeważają monokultury drzew i gatunki nierdzenne;

46. stoi na stanowisku, że należy wzmocnić synergię pomiędzy trzema konwencjami z Rio: w sprawie różnorodności biologicznej (CBD), zmian klimatu (UNFCCC) oraz pustynnienia (UNCCD); wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego poparcia pomysłu organizacji w ramach szczytu Rio + 20 w 2012 r. posiedzenia wysokiego szczebla dotyczącego trzech konwencji z Rio;

47. podkreśla, że w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 28 lipca 2010 r. uznano dostęp do wody pitnej za jedno z praw człowieka i wzywa do szczególnej ochrony wody, która jest wyjątkowo podatna na zmiany klimatu, które mogą mieć wpływ na zmniejszenie ilości i obniżenie jakości dostępnej wody, w szczególności wody pitnej;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

Przechodzenie na zrównoważoną gospodarkę i zrównoważony przemysł

48. podkreśla, że z różnych powodów, w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów, wydajność ich wykorzystywania, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność lub konkurencyjność, wiele państw szybko kieruje się w stronę nowej zrównoważonej gospodarki; zauważa zakres planów stymulacji gospodarczej poświęconych przechodzeniu na nowy model zaopatrzenia w energię w krajach takich jak USA i Chiny;

49. wzywa do zawarcia umowy zapewniającej sprawiedliwe warunki międzynarodowe dla przemysłu emitującego duże ilości CO₂; podkreśla znaczenie, jakie ma dla konkurencyjności przemysłu państw członkowskich UE wiążąca umowa międzynarodowa; podkreśla w związku z tym znaczenie planu działań z Bali;

Zrównoważona gospodarka i współpraca w dziedzinie technologii

50. uważa, że niezależnie od postępu negocjacji międzynarodowych Unia Europejska powinna w trybie pilnym przyjąć politykę i instrumenty konieczne do wspierania rozwoju gospodarki bardziej zrównoważonej, niskoemisyjnej i efektywnie wykorzystującej zasoby, tym samym łagodząc zmiany klimatu, wpływając na poprawę jakości powietrza i środowiska, zwiększając standardy zdrowotne, wspierając bezpieczeństwo energetyczne, tworząc nowe miejsca pracy oraz zapewniając, że Unia Europejska stanie się najbardziej konkurencyjną i trwałą gospodarką na świecie, w którym inwestycje są coraz bardziej ukierunkowane na czystsze technologie;

51. zwraca uwagę, że zmiany klimatu stanowią globalne wyzwanie, dla którego nie istnieje żadne zryczałtowane rozwiązanie polityczne i technologiczne, natomiast połączenie istniejących możliwości i wielki wzrost efektywności we wszelkich obszarach życia gospodarczego i społecznego w krajach rozwiniętych i rozwijających się mogą wnieść wkład w rozwiązanie kwestii zasobów i ich rozdziału oraz utworować drogę ku trzeciej rewolucji przemysłowej;

52. podkreśla, że zawarcie porozumienia mogłoby dostarczyć niezbędnego bodźca dla „nowego ładu ekologicznego zgodnego z zasadami zrównoważonego rozwoju”, pobudzając wzrost oparty na zrównoważonym rozwoju, wspierając ekologicznie zrównoważone technologie, zwiększając efektywność energetyczną budynków i transportu, ograniczając uzależnienie energetyczne, zapewniając zatrudnienie oraz spójność społeczną i gospodarczą w krajach rozwiniętych i rozwijających się; w tym kontekście przypomina o podjętych już przez UE zobowiązaniach;

53. przypomina porozumienie G20 w sprawie polityki klimatycznej, w którym postanowiono wycofać się z subsydiów dla paliw kopalnych, oraz wzywa Komisję, żeby przedstawiła wnioski dotyczące europejskiej strategii wdrożenia tego porozumienia, w razie potrzeby wraz z harmonogramem i mechanizmami społecznej kompensacji;

Badania naukowe i technologie

54. jest przekonany, że konieczna jest globalna transformacja w zakresie technologii i współpracy technicznej, żeby wszystkie kraje miały dostęp do przystępnych cenowo technologii trwałego rozwoju; zauważa, że wszelka zawarta w przyszłości umowa powinna przewidywać sprawne mechanizmy dostępu do czystych technologii;

55. jest zdania, że istotne jest nowe podejście do współpracy technologicznej, tak aby przyspieszyć innowacje i ich zastosowanie, co umożliwi każdemu krajowi dostęp do niedrogich technologii środowiskowych;

56. jako że przeciwdziałanie zmianom klimatu wymaga zmniejszenia nie tylko emisji, ale również naszego ogólnego śladu ekologicznego, głównym czynnikiem tych koniecznych zmian są innowacje; z tego względu innowacje muszą być oparte na zrównoważonym rozwoju, muszą być ekologiczne, socjalne, sprawiedliwe i przystępne cenowo;

57. zauważa, że jako część tego mechanizmu sieć centrów innowacji w dziedzinie klimatu byłaby użytecznym środkiem ułatwienia rozwoju, współpracy, upowszechniania i innowacji w dziedzinie technologii;

58. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zmianami klimatu, a jednocześnie w przekonywaniu naszych partnerów na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; zwraca się do Komisji, żeby zbadała różne środki zachęcające do przyjaznych dla klimatu innowacji, np. poprzez wynagradzanie przedsiębiorstw robiących największe postępy; wzywa do międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w badania naukowe i rozwój w dziedzinie przełomowych technologii w odpowiednich sektorach;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

59. zauważa, że najnowsze analizy naukowe popierają zasadniczą tezę, iż globalne ocieplenie spowodowane przez człowieka musi być zahamowane przez ograniczenie emisji CO₂ i innych gazów cieplarnianych; zauważa, że potrzeba większych wysiłków badawczych w dziedzinach takich jak zasięg i rozkład czasowy wzrostów temperatury, określanie skutków zmian klimatu na szczeblu regionalnym i lokalnym, ale także wpływ wykorzystania gleby, czarnego węgla i drobnych cząstek pyłu, a także w zakresie odpowiednich środków dostosowawczych;

60. uważa, że kwestia zmiany klimatu jest bardzo złożona i dotyczy wielu dziedzin naukowych oraz uważa, że decyzje polityczne podejmowane w tej dziedzinie powinny opierać się solidnie na argumentach naukowych; dlatego też zwraca się do Komisji Europejskiej o stałe informowanie Parlamentu Europejskiego o wszystkich istotnych nowościach lub postępach technicznych;

61. podkreśla, że budżet UE powinien kłaść nacisk na badania, innowacje i rozwój technologii, żeby lepiej odzwierciedlić ambicje UE dotyczące zwalczania zmian klimatu i przejścia na gospodarkę opartą na zrównoważonym rozwoju;

Energia, wydajność energetyczna i wydajne wykorzystywanie zasobów

62. zauważa, że szacuje się, iż 2 mld ludzi na całym świecie nadal nie ma dostępu do trwałej energii po przystępnej cenie; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego zgodnie z celami polityki klimatycznej; zauważa, że dostępne są technologie energetyczne, które zaspokajają potrzeby zarówno w zakresie globalnej ochrony środowiska, jak i rozwoju lokalnego;

63. ubolewa, że na szczeblu międzynarodowym, a w szczególności w UE, niewystarczająco rozwiązywana jest kwestia potencjału oszczędności energii; zauważa, że oszczędność energii i poprawa wydajności energetycznej zachowa zasoby, zmniejszy emisje, zwiększy bezpieczeństwo energetyczne, stworzy nowe miejsca pracy i zwiększy konkurencyjność gospodarek; wzywa UE, żeby w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędność energii;

64. wzywa UE, żeby w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędność energii; w związku z tym zauważa i głęboko ubolewa, że UE nie zdoła osiągnąć do 2020 r. wyznaczonego przez szefów państw i rządów celu 20 % oszczędności energii z uwagi na jego niewiążący charakter; wzywa zatem UE, żeby dała przykład, a Komisję, żeby przedstawiła wnioski dotyczące nowych środków, które zapewnią osiągnięcie tego celu i sprawią, że Europa nie pozostanie w tyle pod względem ogólnej wydajności innowacji;

65. podkreśla znaczenie połączenia zwalczania zmiany klimatu ze zobowiązaniem się do ogólnego zmniejszenia naszego śladu ekologicznego i dążeniem do ochrony zasobów naturalnych, ponieważ innowacyjne pod względem ekologicznym technologie oraz rozwiązania alternatywne dla energii niskoemisyjnej zależą od ograniczonych zasobów;

Handel międzynarodowy

66. powołując się na preambułę porozumienia o WTO i art. XX lit. b), d) i g) umowy GATT, podkreśla, że handel międzynarodowy nie może skutkować nadmierną eksploatacją zasobów; w związku z negocjacjami WTO i dwustronnymi umowami handlowymi nalega, żeby liberalizacja handlu, zwłaszcza surowcami naturalnymi, nie utrudniała opartego na zrównoważonym rozwoju zarządzania zasobami;

67. wskazuje, że UE ma możliwość świecić przykładem, znosząc przeszkody takie jak cła i podatki, żeby handlować „zielonymi” technologiami oraz ekologicznymi i przyjaznymi klimatowi produktami, oraz wspierając towary i usługi ekologiczne (EGS), także w związku z planem działań z Bali i kopenhaskim zielonym funduszem klimatycznym;

Światowy rynek emisji dwutlenku węgla

68. wzywa UE i jej partnerów do znalezienia w najbliższej przyszłości najskuteczniejszego sposobu promowania powiązań między EU ETS i innymi systemami handlu celem utworzenia światowego rynku emisji dwutlenku węgla zapewniającego większą różnorodność sposobów redukcji emisji, zwiększenie rozmiaru rynku i jego płynności, przejrzystości oraz bardziej wydajnym przydziałem zasobów;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

69. podkreśla jednak, że we wszelkich wysiłkach w tym względzie należy uwzględnić doświadczenie niedawnego kryzysu finansowego oraz braki w EU ETS, tak aby osiągnąć przejrzystość, zapobiec spekulacji oraz zagwarantować, że emisje zostaną rzeczywiście zmniejszone;

70. wzywa UE i jej partnerów do zaproponowania w najbliższej przyszłości ograniczeń dotyczących nadużywania międzynarodowych kredytów z tytułu projektów w zakresie gazu przemysłowego, w tym niszczenia HFC-23 w systemach handlu emisjami po 2012 r., a w szczególności w projektach dotyczących mechanizmu czystego rozwoju oraz w przyszłych sektorowych mechanizmach rynkowych; w związku z tym wzywa UE i jej partnerów, aby zachęcały zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się do uczestnictwa w wysiłkach na rzecz redukcji emisji na całym świecie poprzez odpowiednie działania podejmowane samodzielnie, począwszy od najtańszych sposobów redukcji emisji;

71. podkreśla, że w globalnym kontekście konkurencyjnych rynków ryzyko „wycieków emisji” jest poważnym problemem w niektórych sektorach, które są istotnymi elementami ogólnego łańcucha produktów przemysłowych, w tym towarów mających przeciwdziałać zmianom klimatu; zwraca się do Komisji, żeby dalej analizowała to ryzyko i zaproponowała odpowiednie i skuteczne środki w celu zachowania międzynarodowej konkurencyjności gospodarki unijnej, a jednocześnie dopilnowała, żeby nie zwiększyła się emisyjność w UE;

72. wzywa do reformy mechanizmów opartych na projektach takich jak CDM i JI, ustalając surowe normy w zakresie jakości projektów, gwarantujące poszanowanie praw człowieka, oraz wiarygodne, sprawdzalne i rzeczywiste dodatkowe ograniczenie emisji, a także sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi w krajach rozwijających się; podziela ponadto pogląd Komisji Europejskiej, że należy uzgodnić mechanizmy sektorowe dla bardziej zaawansowanych gospodarczo krajów rozwijających się na okres po roku 2012, natomiast mechanizm CDM powinien być nadal dostępny dla krajów najsłabiej rozwiniętych;

73. nalega, aby UE i jej państwa członkowskie wypełniły swoje zobowiązania związane z łagodzeniem zmian klimatu, przede wszystkim w granicach UE, oraz przypomina wszystkim zainteresowanym stronom, że elastyczne mechanizmy należy wykorzystywać w stopniu minimalnym;

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

74. przypomina, że sektor transportu emituje najwięcej gazów cieplarnianych na świecie: 30 % w krajach rozwiniętych i 23 % światowych emisji gazów cieplarnianych; ubolewa nad brakiem postępów w kwestii światowego transportu lotniczego i morskiego i kładzie nacisk na potrzebę objęcia międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego porozumieniem w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC);

75. w celu uniknięcia wzrostu emisji gazów cieplarnianych spowodowanych przez transport do 2050 r. wzywa Unię Europejską do zagwarantowania, że w porozumieniu międzynarodowym zostanie uwzględniony całościowy wpływ transportu lotniczego i morskiego oraz że cele redukcji dla sektora lotniczego i morskiego będą takie same jak dla innych sektorów przemysłu;

76. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie linii lotniczych na całym świecie do utrzymania poprawy wydajności paliw na poziomie 1,5 % rocznie do 2020 r., żeby osiągnąć wzrost neutralny pod względem CO₂ od 2020 r. oraz uzyskać do 2050 r. zmniejszenie emisji CO₂ o 50 % w stosunku do poziomów z 2005 r.;

77. przypomina, że połowa emisji z transportu pochodzi z prywatnych pojazdów i że znaczna część emisji, za które obarcza się przemysł pochodzi z rafinacji paliw; uważa, że wobec stałego wzrostu emisji pochodzących z transportu drogowego należy nadal podejmować obowiązkowe środki, aby producenci poprawili środowiskową i energetyczną wydajność pojazdów;

Delegacja Parlamentu Europejskiego

78. wyraża przekonanie, że delegacja UE odgrywa ważną rolę w negocjacjach na temat zmian klimatu i w związku z tym uważa, że nie do przyjęcia jest fakt, iż członkowie Parlamentu Europejskiego wchodzący w skład tej delegacji nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; jak uzgodniono w porozumieniu ramowym między Komisją i Parlamentem Europejskim podpisanym w maju 2005 r. i renegocjowanym w 2009 r., w przypadku gdy Komisja reprezentuje Wspólnotę Europejską, na wniosek Parlamentu Komisja ułatwia włączenie posłów do Parlamentu jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji Wspólnoty do negocjowania umów wielostronnych; przypomina,

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

że na podstawie traktatu lizbońskiego, art. 218 TFUE, Parlament Europejski musi wyrazić zgodę na umowy zawierane przez Unię z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi; oczekuje, że przynajmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego będą mogli uczestniczyć w takowych posiedzeniach w Cancun;

*

* *

79. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz sekretariatowi Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród wszystkich umawiających się stron spoza UE.

Sytuacja w Saharze Zachodniej

P7_TA(2010)0443

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Zachodniej Saharze

(2012/C 99 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając odpowiednie rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ dotyczące Sahary Zachodniej,
- uwzględniając rezolucję 1920(2010) Rady Bezpieczeństwa ONZ, która przedłużyła mandat misji ONZ na rzecz referendum w Saharze Zachodniej (MINURSO),
- uwzględniając najnowsze sprawozdania sekretarza generalnego ONZ dla Rady Bezpieczeństwa w sprawie sytuacji dotyczącej Sahary Zachodniej z 14 kwietnia 2008 r., 13 kwietnia 2009 r. i z 6 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych ratyfikowany przez Maroko w dniu 3 maja 1979 r.,
- uwzględniając układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Unią Europejską i państwami członkowskimi z jednej strony, a Królestwem Maroko z drugiej, w szczególności art. 2 tego układu,
- mając na uwadze oświadczenie UE z dnia 7 grudnia 2009 r. sprawie 8. sesji Rady Stowarzyszenia UE-Maroko oraz wspólne oświadczenie wydane na pierwszym szczycie UE-Maroko w dniu 7 marca 2010 r.,
- uwzględniając w szczególności wnioski wyciągnięte z wizyt delegacji ad hoc Parlamentu w Saharze Zachodniej we wrześniu 2006 r. i styczniu 2009 r., które wezwały do rozszerzenia mandatu misji ONZ na rzecz referendum w Saharze Zachodniej (MINURSO), pod warunkiem wyrażenia zgody przez wszystkie zainteresowane strony, tak aby udzielić jej uprawnień w zakresie monitorowania poszanowania praw człowieka w Saharze Zachodniej, i które wezwały Komisję, aby również, lub gdzie to stosowne, monitorowała sytuację w zakresie praw człowieka w Zachodniej Saharze za pośrednictwem swego przedstawicielstwa w Rabacie i regularnie wysyłała tam misje,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie Sahary Zachodniej, a w szczególności rezolucję z dnia 27 października 2005 r. ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 E z 9.11.2006, s. 582.